

НОВЫ ЧАС

МУЗЫКА ЗА КРАТАМІ

Стар. 5

ТАКИМ ЖАНЧИНАМ ТРЭБА КВЕТКІ ДАРЫЦЬ

Пасля арышту 19 снежня ва ўдзельніцы Плошчы Таццяны Грачанікавай дабраякасная пухліна ператварылася ў злаякасную

Стар. 6

СТОМЛЕННЯ МІХАЛКОВИМ

На 5 мая ў Расіі прызначана прэм'ера фільма «Стомленыя сонцам—3: Цытадэль» (рэжысёр Мікіта Міхалкоў). На думку шматлікіх палітолагаў, рэакцыя глядачоў можа паўплываць на цяперашні палітычны працэс

Стар. 13

АВАНГАРДНЫМ РОКАМ ПА АГІТПРАПУ

Стар. 15

ЧЫТАЙЦЕ
Ў НАСТУПНЫМ НУМАРЫ!

ГЕНЫ ВАСІЛЯ
ШАРАНГОВІЧА

Нарыс Аляксандра Тамковіча
з цыклу «Лёсы»

3 НАГОДЫ

25 ГОД ЧАРНОБЫЛЬСКОЙ КАТАСТРОФЫ

Вольга ХВОІН

«Калі падняцца на тэлевежу ў Вільні, то добра бачны хутар Нарвілішкі па беларускі бок мяжы, дзе рыхтуецца пляцоўка пад АЭС. Калі б адбылася трагедыя, не толькі Вільнюс давялося б эвакуаваць. Шчыра кажучы, уся наша краіна апынулася б у паралюшы», — заявіў без дыпламатычнага лоску дарадца аддзела палітыкі энергетычнай бяспекі МЗС Літвы Вілюс Самуйла падчас канферэнцыі ў Мінску, прысвечанай 25-годдзю чарнобыльскай трагедыі, арганізаванай БАЗ.

«Здзіўляе тое, што Беларусь, якая больш за ўсіх пацярпела ў выніку чарнобыльскай трагедыі, працягвае пашыраць атамную энергетыку і зноў наступе на тэраж граблі», — сказаў дарадца. Дыпламат зазначыў, што Літва не супраць амбіцый Беларусі ў галіне атамнай энергетыкі, але астравецкую пляцоўку называе нерацыянальным варыянтам размяшчэння станцыі.

«У міжнароднай практыцы я ніводнага разу не чуў, каб карысць ад якога-небудзь праекта дасталася адной краіне, а ўся рызыка і небяспека выпадалі на долю іншых краін, — сказаў Вілюс Самуйла. — Пасля таго, як японцы не здолелі справіцца са сваім атамным праектам, мне ніхто не дакажа, што беларусы, у якіх па сутнасці практычна няма досведу ў гэтай справе, змогуць кіраваць такім праектам». Прадстаўнік МЗС канстатаваў, што літоўскі бок дагэтуль не можа атрымаць поўную інфармацыю пра небяспечнасць станцыі, акалічнасці яе

эксплуатацыі. «Вось мы і прапануем: ажыццяўляйце ваш праект у 30 кіламетрах ад Мінска, тады ўсё будзе добра», — некалькі разоў падкрэсліў Вілюс Самуйла.

Дырэктар Дэпартаменту ядзернай бяспекі Дзяржаўнай інспекцыі па бяспецы атамнай энергетыкі Сігітас Шлепавічус гаворыць: «Карысць, якую прынясе АЭС, мусіць пераважыць над рызыкай радыяцыйнага забруджвання, таму мы мяркуем, што суседзі павінны выбіраць іншую пляцоўку. Іншы аспект, калі выбіраюць пляцоўку, трэба прытрымлівацца міжнароднага права». Саюз зялёных Літвы ўвогуле супраць атамнай энергетыкі ў рэгіёне. «Амерыканцы пасля Фукусімы загадалі сваім жыхарам выехаць на адлегласць 80 кіламетраў ад АЭС. Вільнюс у гэтую зону ўваходзіць, Каўнас таксама недалёка. Наша партыя

супраць будаўніцтва ўсіх трох АЭС (маюцца на ўвазе літоўская, калінінградская і беларуская — рэд.) на такой невялікай тэрыторыі», — сказаў намеснік старшыні партыі Саўлюс Лапеніс.

Актыўную пазіцыю прыбалтыйскай краіны, выступаючы на міжнароднай канферэнцыі ў Кіеве, агучыў і літоўскі прэм'ер Андрыйюс Кубілюс. Ён заклікаў прымяняць эканамічны байкот да краін, якія належным чынам не забяспечваюць бяспеку сваіх АЭС. Ён выступіў з крытыкай беларускага атамнага праекту ў Астраўцы, заявіўшы, што АЭС, якая будзе пабудавана недалёка ад літоўскай мяжы, не адпавядае патрабаванням экспертызы ўплыву на навакольнае асяроддзе і стварае пагрозу для, як мінімум, паўмільёна людзей. Ён таксама падкрэсліў, што пасля чарнобыльскай трагедыі Літва

пагадзілася, хоць тое шкодзіла яе эканамічным інтарэсам, на закрыццё Ігналінскай АЭС, на якой працавалі рэактары таго ж тыпу, што і чарнобыльскія.

Прадстаўнікі літоўскіх дзяржструктур упэўненыя, што Беларуская АЭС — расійскі праект. І кіраваць ім будзе, адпаведна, Расія. «Мы мяркуем, што ўсім праектам кіруе Пуцін. Лукашэнка з-за эканамічных праблем вымушаны пагаджацца з яго ідэямі. А ідэя такая — калі Беларуская АЭС будзе пабудавана недалёка ад Вільні, значыць, адносіны паміж беларусамі і літоўцамі пагоршацца. Таму Беларусі будзе яшчэ складаней інтэгравацца на Захад», — гаворыць журналіст часопіса «Дзяржава» (Valstyb) Эдуардас Эйгірдас.

З гэтым згодны і прафесар, ліквідатар аварыі на Чарнобыльскай АЭС Георгій Лепін:

«Калі АЭС будзе будзе расійская кампанія «Росатом», то ўсё будзе завязана толькі на Расіі. Хто пабудуе рэактары, той і будзе пастаўляць неабходныя дэталі і паслугі. У нас няма ні аднаго спецыяліста ў гэтай галіне. Расія не выпусціць гэта са сваіх рук, а абслугоўваючага персаналу ў нас няма і ў бліжэйшыя 20 гадоў не будзе. Тыя, каго выпускаюць цяпер інстытуты, толькі праз 20 гадоў будуць спецыялістамі», — сказаў прафесар.

Былы старшыня Вярхоўнага савета Беларусі, фізік-ядзершчык паводле адукацыі Станіслаў Шушкевіч згодны з тым, што выбар пляцоўкі пад будаўніцтва станцыі — найперш палітычнае рашэнне. «Я прыхільнік ядзернай энергетыкі, але я не прыхільнік ваеннай, ядзернай ці нейкі недарэчнай пагрозы суседняй дзяржаве», — падкрэсліў Шушкевіч. Ён зазначыў, што большасць вядомых беларускіх навукоўцаў не былі прыцягнуты да выбару пляцоўкі пад будаўніцтва атамнай станцыі.

Прадстаўнік Аб'яднанага інстытута энергетычных і ядзерных даследаванняў «Сосны» Барыс Папоў сцвярджае, што станцыя патрэбна і для эканомікі, і для энергетычнай незалежнасці. Ён зазначыў, што цяпер 95% усёй энергіі ў Беларусі атрымліваецца за кошт прыроднага газу, адзіным пастаўшчыком якога з'яўляецца Расія. Дыверсіфікацыя — адзін з найважнейшых фактараў, якія дазваляюць павысіць энергетычную незалежнасць. «У нашых сховішчах прыроднага газу можна назапасіць максімум на 3 месяцы, а можа і менш. У той жа час ядзернае паліва мы зможам захоўваць год і больш», — сказаў Папоў. Аднак традыцыйна пастаўшчыком паліва для станцыі з'яўляецца краіна, якая яе будзе. Атрымліваецца, што расійскія каналы пастаўкі энергапаліва ўсяго толькі пашырыліся.

АСОБА

▶ ПРАВЫ ЧАЛАВЕКА

ТАКІМ ЖАНЧЫНАМ
ТРЭБА КВЕТКІ ДАРЫЦЬ

Вольга ХВОІН

«Таццяна вас з раніцы чакае — у кватэры прыбралася, сама прыхарашылася», — прайнфармаваў мяне муж Таццяны Грачанікавай. Сапраўды, выжыць жанчыну з жанчыны складана — у следчы ізалятар просяць перадаць касметыку, у лякарнях турбуюцца, ці хораша выглядаюць, прычоска, нягледзячы на хваробу.

Пасля арышту 19 снежня ва ўдзельніцы Плошчы Таццяны Грачанікавай дабраякасная пухліна ператварылася ў злаякасную. Падчас выбарчай кампаніі яна дапамагала аднаму з кандыдатаў у прэзідэнты: збірала подпісы, распаўсюджвала агітацыйныя матэрыялы. У нядзелю 19-га Таццяна пайшла на Плошчу, дзе яе збілі, затрымалі і пакаралі 15 суткамі арышту. Яна звярталася да судзіз з просьбай аб змене формы пакарання, зважаючы на хваробу, а таксама да начальніка турмы па дазвол патэлефанаваць, каб паведаміць родным ці адвакату. На ўсе яе звароты пісьмова адмаўлялі. Пасля вызвалення Таццяна паўторна здавала аналізы, зноў стала ў чаргу на аперацыю. У выніку жанчыне дыягнаставалі рак спячатку II, а цяпер ужо III ступені.

Муж Таццяны, прыхільнік Руху «За Свабоду» Юрась Шпак-Рыжжаў быў сябрам выбарчай камісіі ад апазіцыі ў леташняй выбарчай кампаніі. Пасля затрымання на Плошчы адсядзеў 10 сутак. Нягледзячы на тое, што на ягоным

утрымання знаходзіцца цяжкахворая жонка, была даведка, што Юрась прысутнічаў на пасяджэнні ўчастковай камісіі, дырэктар прадпрыемства «Мінгорсвет» звольніў работніка па артыкуле «за прагуль».

Юрась з парога паведаміў, што жонка ад яго доўгі час хавала хваробу.

— А вось неяк усе жанчыны хаваюць, калі хварэюць на рак. Я была ў анкалагічным цэнтры, і калі нехта змог абысціся без хіміі, апраменьвання, то ўвогуле не казалі родным. Мая мама дагэтуль не ведае пра маю хваробу. Спадзяюся, у знаёмых хоціць такту не раскажаць, бо я моцна перажываю за яе здароўе, — распавядае Таццяна. — Мінула вясенню я хадзіла да доктара, аналізы ўзяць не змаглі, але казалі назірацца ў анкалагічным аддзяленні. Потым змянілася заведуючая аддзялення, дзе я назіралася, і мяне накіравалі на абследаванне, пасля чаго казалі, што тэндэнцыя кепская. Мусіла быць падрыхтоўка да аперацыі, урачы званілі мне дадому, але ніхто не падумаў трубку. У гэты час я была на «сутках», зразумела, у не самых лепшых умовах.

— Два месяцы прайшло паміж планаванай і фактычнай аперацыяй. Спачатку дыягнаставалі другую ступень раку, цяпер ужо трэцюю. Магчыма, тым самым хочучь зняць з сябе адказнасць. Летам была здаровая, а цяпер такі цяжкі стан... Учора мусіла легчы ў бальніцу, але месцаў няма. Ды, чаго хаваць, усе, хто там ляжаць, нешта плацяць, — з абурэннем у голасе далучаецца да размовы Юрась Шпак-Рыжжаў.

Таццяна спрабуе прыглушыць яго запал:

— Наконт хабараў хачу сказаць — іх ніхто не вымагае, але ўсе даюць. У дыспансеры цяжкая

атмасфера, у палаце ляжаць па шэсць чалавек. Зробяць апраменьванне — і чалавек сам сабе прадстаўлены.

— Калі б была магчыма сцяць яшчэ раз пражыць тэя моманты, вы б сышлі з Плошчы ці засталіся?

— Калі разам з намі сядзела на «сутках» маладзенькая дзяўчына, ёй прынеслі перадачу ад незнаёмых людзей. І яна так расчулілася, гаварыла, што ў наступны раз пойдзе на вулічныя акцыі з сябрамі. У мяне прыблізна тэя ж эмоцыі — я адчуваю вялікую падтрымку, тэлефануюць знаёмыя і незнаёмыя...

— Вы маглі б умовы ўтрымання ў ізалятары трактаваць як катаванні? Што было найбольш цяжкім?

— Катаваннямі я гэта назваць не магу, але ўмовы, канешне, не спрыяльныя. Калі нас заводзілі ў аўтазак праз строй амапаўцаў, адзін з іх схапіўся за мой шалік. Сарваў і яго, і шапку. Пасля нават сіняк невялікі быў на шчацэ...

У ізалятары міліцыянты імкнуліся рабіць усё магчымае, пазней падвезлі коўдры і матрацы, бо спачатку іх не хапала. Я адна з апошніх афармлялася. У выніку трапіла ў «двухмесны нумар». Потым на бетонную падлогу трэцяй падсялілі 20-гадовую дзяўчыну. Але праз колькі дзён людзей ператусавалі, я ўжо знаходзілася ў камеры з Вольгай Чарных і Святланай Барышчук. Гэтыя дзяўчаты «строілі» міліцыянтаў, дык тыя не ведалі, што рабіць.

Калі нас перавялі на Акрэсіна, некаму стала кепска, хацелі выклікаць «хуткую», але нам казалі, што нават калі і пакладуць у шпіталь, потым усё адно будзеце адседжаць свае «суткі». Ніхто не хацеў сядзець з п'яніцамі і бамжамі, калі ўсіх, каго забралі

на Плошчы, ужо выпускаць. Хаця і сярод нас былі выпадковыя людзі. Нехта за шампанскім пайшоў, адну дзяўчыну пасадзілі на «суткі», калі суседзі выклікалі на яе ўчастковага за шумныя паводзіны. Гэтая дзяўчына не ведала ніводнага прозвішча кандыдатаў у прэзідэнты, апроч Лукашэнкі. Але праз колькі дзён і круггляд пашырыла, і нават выказваць сваё меркаванне пачала. Там усе былі прыгожыя, інтэлігентныя (смяецца)...

— Ніл Гілевіч сказаў, што такім жанчынам трэба кветкі дарыць, а яны... — абурэцца Юрась. Расказвае, як у Таццяны амапаўцы здзіралі з шыі бел-чырвона-белы шалік, як яны з жонкай адганялі ад дзвярэй Дома ўраду тых, хто хацеў іх ламаць.

— Ён мне сказаў: «Нікуды не пойдзем, будзем ахоўваць Дом ураду», — пацвярджае Таццяна.

— Таццяну не пацягнуць за сабой сілком, у 2006-м, калі нас палохалі, што будуць страляць па людзях, я баяўся ісці. Таццяна сказала, што пойдзе адна, і я пайшоў за ёй на ватных нагах. У 2010-м мы пайшлі галасаваць 19 снежня вечарам, а лісты са спісамі, якія мы бачылі, былі амаль пустыя. Потым рушылі на плошчу Незалежнасці.

Юрась і Таццяна здзіўная пара: ён — як бурлівая плынь, энергічны, эмацыйны, яна, наадварот, — стрыманая, тактоўная. Але разам з тым у іх адносінах ёсць нейкія кранальныя ноткі...

— Мы разам столькі ж, колькі і Лукашэнка прыўладзе, — смяецца Юрась. — Пазнаёмліся ў Расіі, жылі ў Магілёве, але Таццяна даўно сімпатызуе апазіцыі, я за ёй і пачаў хадзіць на мітынгі, ездзіць у Мінск. Потым яе некалькі разоў звальнялі з працы за нашу актыўнасць. Яна нават узначальвала

суполку свабоднага прафсаюзу, тады амаль у кожнай арганізацыі былі такія суполкі. Але ўсё раздушылі. У 2003 годзе мы з'ехалі ў Мінск. Таццяна і я доўга шукалі працу. Не ведаю, ці існуюць нейкія спісы непажаданых работнікаў, але вось у нас столькі год стажу, а працу знайсці не маглі. Калі мяне пасля сутак звальнялі з працы, адзін рабочы ўстаў і сказаў, што не падпіша гэтую паперу, жанчына-супрацоўніца ўстрымалася. Астатнія сядзелі і маўчалі...

— Магчыма, атрымаецца пажаць год-другі спакойна, але аднойчы цябе ўсё закрэне. Цяпер назіраю скандалы ў мясцовым філіяле банка — патрабуюць ад супрацоўнікаў выдаць ім валютныя зберажэнні, хаця, можа, яшчэ не разумеюць, што вінаватыя ў гэтай няпростай эканамічнай сітуацыі не касіры ў банку, — разважае Таццяна наконт таго, ці варта трымацца актыўнай грамадзянскай пазіцыі. — Думаю, нашы людзі мусяць адукоўвацца. Прыходзіць калегі з вышэйшай адукацыяй і гаворыць: «Пашанцавала нам на цароў — Мікалай I, і Пётр I». Пра нейкі падзел улады, прафсаюзы людзі ўвогуле ўяўлення не маюць. Мне падаецца, трэба выдаваць газеты ў коміксах, каб патлумачыць народу простыя ісціны. У народзе пануюць тыповыя разважанні на тэму таго, што трэба галасаваць за Лукашэнку, бо ён, маўляў, ведае, куды трэба ездзіць і з кім размаўляць. Вось такія ўяўленні. Але я думаю, што ўсё адно нейкая грамадзянская супольнасць існуе. Хай разграмяць партыі, але заўжды будуць людзі, якія цікавіцца гісторыяй краіны, яе лёсам. Гэтага не адняць.

Магчыма, у Мінску гэта не вельмі заўважна, бо тут не ўсе навідавоку. А ў маленькіх гарадках кожны ведае паднаготную свайго суседа. Напрыклад, начальнік мае заробак больш-менш прыстойны, ён дасць магчыма сцяць свайму падначаленаму нешта прыхапіць. Людзі звякліся жыць у такой сістэме. Але ёсць разуменне таго, што ў суседніх краінах па многіх паказчыках лепш. Раней падобныя параўнанні выклікалі злосць, цяпер людзі ездзяць за мяжу і ведаюць, па чым там грэчка, алей. Магу сказаць, што ў людзей ёсць страх перад апазіцыяй, бо стварылі ўстойлівы негатывны вобраз. Хаця і ад гэтай улады ўсё стаміліся.

На развітанне Юрась расказвае, як адпраўляе жонку часам пагуляць на свежым паветры, як перажывае за яе здароўе. З запалам расказвае пра свае ініцыятывы і грамадскую дзейнасць. «Яна ж мой рухавік, мой стымул. Я многім ёй абавязаны», — прызнаецца мужчына. І ў голасе чуецца спадзеў, што нейкая вышэйшая сіла ўсё ж адумаецца і пакіне іх разам.

P.S.

Таццяне Грачанікавай патрабуецца неадкладнае лячэнне, а сям'і — фінансавая дапамога.

Рэквізіты для пералічэння сродкаў:

Грачанікава Таццяна Анатолеўна
Беларусбанк
філіял 511
аддзяленне 273
рахунак 000 001
9004-Р Дабрачынны рахунак
бел. рублі

МІЖНАРОДНЫЯ НАВІНЫ

УКРАЇНА. З БАНДЭРАЎЦАЎ ЗНЯЛІ АБВІНАВАЧАННІ Ё ТЭРАРЫЗМЕ

Дзевяць сяброў нацыяналістычнай арганізацыі «Трызуб» імя Сцяпана Бандэры зноў на волі. Нагадаем, што ўсе яны былі арыштаваныя пасля таго, як на 1 студзеня ў Запарожжы нехта ўзарваў бюст Сталіну.

Па матэрыялах украінскай прэсы

ФРАНЦЫЯ. РАСКОЛ ЭКАЛАГІСТАЎ

Сенсацыйны поспех Зялёных у Германіі, чый прадстаўнік упершыню ў гісторыі стаў прэм'ерам рэгіянальнага ўрада, выклікаў па ўсёй Еўропе вялікую моду на гэты палітычны накірунак.

Нікаля Уло

вядомы тэлеведучы, пісьменнік. Пікантнасць сітуацыі ў тым, што Нікаля — сябра партыі «Зялёныя — Еўрапейская экалогія» (EELV).

Па матэрыялах «Liberation» (Францыя)

РАСІЯ. ФАШЫСТЫ АБ'ЯДНАЛІСЯ

Не паспелі расійскія ўлады забараніць Рух супраць нелегальнай эміграцыі (ДПНИ), як 18 красавіка нацыяналісты Расіі ў чарговы раз пачалі спробу аб'яднацца: новую палітычную арганізацыю вырашана назваць «Рускі народ».

Па матэрыялах «Новый регион» (Расія)

ЕГИПЕТ. РАСПУШЧАНА ПРАЎЛАДНАЯ ПАРТЫЯ

Вышэйшы суд краіны прыняў рашэнне пра роспуск Нацыяльна-дэмакратычнай партыі (NDP). NDP была важным інстытутам рэжыму, які панавалі ў Егіпце пасля стварэння рэспублікі.

Па матэрыялах «Lewica» (Польшча)

ВЫБАРЫ

ШАНСЫ ФУХІМОРЫ

У выніку першага туру прэзідэнцкіх выбараў у Перу Кейка, дачка былога прэзідэнта Альберта Фухіморы, які сядзіць у турме, выйшла ў другі тур.

та Алана Гарсія? Ён нават на выбары не пайшоў.

— Гарсія здолеў паспяхова працягнуць эканамічны курс папярэдніка. Аднак ён выпусці з-пад увагі праблему злачыннасці.

— Менавіта на гэтых лозунгах рабіла кампанію Кейка Фухіморы?

— І так, і не. Тэма бяспекі сапраўды займала важнае месца ў яе агітацыі. Кейка, безумоўна, гуляла на асацыяцыях з бацькам, які за 2 гады здолеў разграміць адну з самых буйных тэрарыстычных арганізацый у свеце.

— Давайце ўзгадаем, як Альберта Фухіморы трапіў у турму і за што?

— У 2005 годзе, праз пяць гадоў пасля ўцёкаў з Перу, Фухіморы наведаў Чылі, якая мае дамову з Лімай аб выдачы падазраваных у крымінальных злачынствах.

— Як ацанілі прысуд у грамадстве?

— 80 працэнтаў перуанцаў падтрымалі такі вердыкт. 20 працэнтаў палічылі, што прысуд несправядлівы.

— Як развіталася сітуацыя ў краіне пасля сыходу Фухіморы?

— На першых пасля ўцёкаў Фухіморы выбарах перамог Аляхандра Таледа.

Кейка Фухіморы — старэйшая дачка Альберта. Ёй 35 гадоў. Калі Фухіморы скасаваў шлюб, дачка, якая засталася з бацькам, пачала выконваць функцыі першай лэдзі

вала. З ім пагадзіўся працаваць Педра Пабла Кучынскі, вядомы эканаміст, былы функцыянер Сусветнага банку.

— Які сярэдні заробак у Перу?

— Прыкладна 800 солей. Гэта роўна 300 доларам. Аднак, натуральна, у сталіцы заробкі значна вышэйшыя.

— Чаму людзі не падтрымліваюць цяперашняга прэзідэн-

нага лагеру. Яе правыя погляды значаць геапалітычнае падпарадкаванне знешняму курсу ЗША.

— Што ўяўляе з сябе яе галоўны праціўнік Альянта Умала?

— Альянта Умала — былы вайсковец, які стартваў на мясцовым палітычным полі ў 2006 годзе са сваім праектам «Партыя — нацыяналісты».

— Ці ёсць у перуанскім грамадстве забавоны супраць удзелу жанчын у палітыцы?

— Ніякіх забавонаў няма. Напрыклад, мэр Лімы — жанчына. Шмат жанчын з'яўляюцца парламентарыямі.

— Якія прагнозы на другі тур?

— Шанцы ў Кейка ёсць. Аднак гэта з'яўляецца праблемай, якую трэба вырашаць першым турс.

— Калі Кейка Фухіморы пераможа, яна вызваліць свайго бацьку?

— Гэта цяпер самае папулярнае пытанне ў Перу. Кейка доўга не давала адказу на яго.

мору як прэзідэнта няма, аднак прэзідэнцкі клан застаўся.

— Ці можна намаляваць партрэт Кейка Фухіморы?

— Кейка Фухіморы — старэйшая дачка Альберта. Ёй 35 гадоў. Яна вучылася ў ЗША, замужам.

— Якія палітычныя погляды ў Кейка?

— Яе партыя «Моц-2011» адносіць сябе да правага лібераль-

▶ ПОСТАЦЬ

СПАДЧЫНА МІХАСЯ РАМАНЮКА

Лявон ЦЕЛЕШ

Неяк вядомы беларускі пісьменнік Уладзімір Арлоў сказаў: тое, што зрабіў за сваё кароткае жыццё Міхась Раманюк — мастак, мастацтвазнаўца і этнограф, — гэта подзвіг.

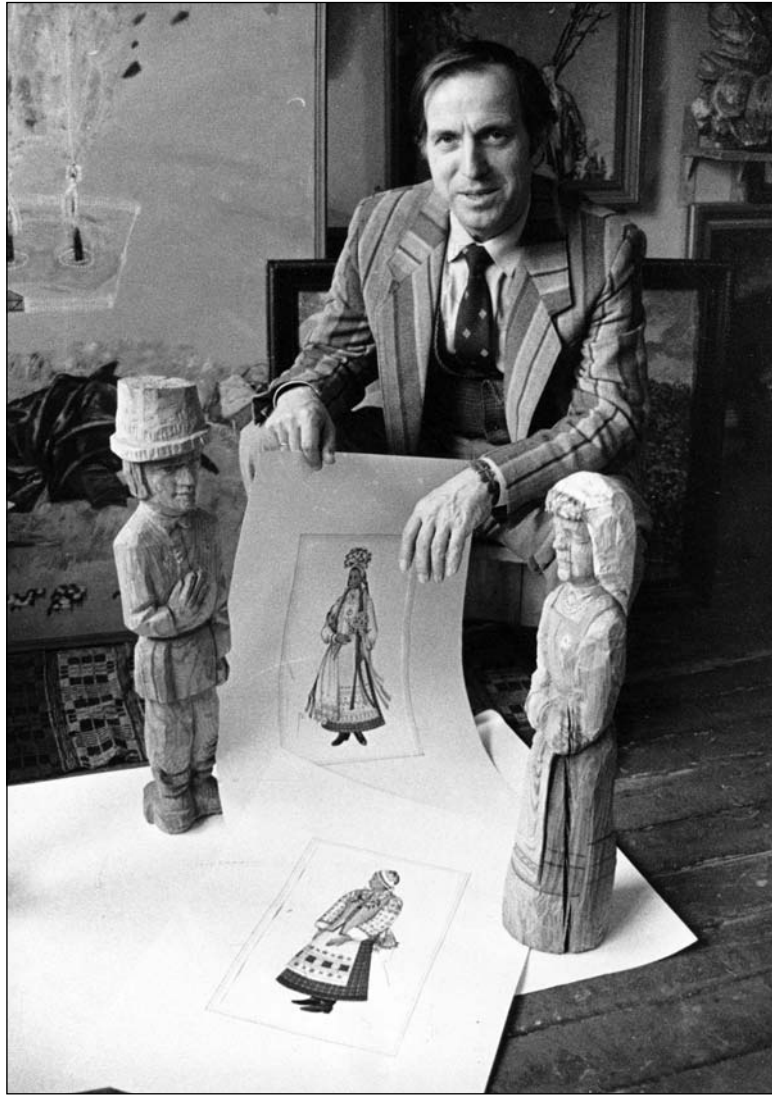
Уладзімір Арлоў добра ведаў Міхася Раманюка, сябраваў з ім, і ён мае рацыю. З сынам Міхася Раманюка, выдаўцам, мастаком, майстрам-фатографам, прадаў-жальнікам справы свайго бацькі я сустрэўся ў колішняй бацькавай майстэрні на вуліцы Максіма Танка. Гэта невялікае памяшканне, застаўленае шматлікімі збанкамі, іконамі, саламянымі вырабамі, а сцены завешаныя карцінамі беларускіх мастакоў, якія сябравалі з Міхасём Раманюком. Дзяніс Раманюк раскажаў мне пра жыццёвы і творчы шлях свайго бацькі.

А крыху раней у мяне адбылася сустрэча са старэйшым братам Міхася, Леанідам Фёдаравічам Раманюком і з дачкой Леаніда, настаўніцай сярэдняй школы №2 Дзяржынска Наталляй Кардаш. Магчыма, тое, пра што паведзілі мне блізкія людзі Міхася Раманюка, будзе цікавым і для чытачоў «Новага часу».

Нарадзіўся Міхась Фёдаравіч Раманюк 3 студзеня 1944 года ў вёсцы Кавалі, што на Брагіншчыне. Бацька яго, Фёдар Раманюк, загінуў на фронце ў Айчынную вайну. Засталася маці, Алена Харытонаўна, адна з чатырма малымі дзясцямі на руках: Яўгенам, Леанідам, Людмілай і Міхасём. Матэрыяльнае становішча сям'і было вельмі цяжкім, і таму маці вырашыла пераехаць з дзецьмі ў вёску Старынка, што на Дзяржыншчыне, да сваякоў.

У вёсцы Старынка з яе малюнічымі краваідамі і добрымі чутымі людзьмі прайшлі дзяцінства і юнацкія гады Міхася. Леанід Раманюк успамінае, што малодшы яго брат Міхась з дзяцінства быў вельмі дапытлівым, любіў маляваць, добра вучыўся ў школе, дапамагаў маці па гаспадарцы. Ад сваіх бацькоў ён унаследаваў мяккі, добразычлівы характар, ветлівасць, павягу да старэйшых. Гэтыя цудоўныя рысы характару засталіся ў яго на ўсё жыццё. Пасля школы Міхась скончыў Мінскі тэхналагічны тэхнікум, адслужыў у арміі, скончыў таксама Беларуска-тэатральна-мастацкі інстытут (цяпер Беларуская Акадэмія мастацтва) па спецыяльнасці мастак-мадэльер. Маючы схільнасць да навукі, Міхась Раманюк скончыў аспірантуру, чытаў студэнтам лекцыі па гісторыі касцюма. З 1989 года і да самай свайго смерці ён працаваў у Акадэміі мастацтва загадчыкам кафедры гісторыі і тэорыі мастацтваў.

Міхась быў таксама заснавальнікам і галоўным рэдактарам часопіса «Мастацтва Беларусі», з'яўляўся сябрам Саюза мастакоў ССРСР. За час працы ў Акадэміі мастацтва Раманюк паспяваў усюды: ён стварыў сцэнічныя

М. Раманюк у майстэрні

строі для Дзяржаўнага народнага хору, для Дзяржаўнага ансамбля танцу Беларусі, выступаў кансультантам многіх мастацкіх фільмаў кінастудыі «Беларусь-фільм», дапамагаў у стварэнні экспазіцыі Заслаўскага музея народных промыслаў і рамёстваў. Знаходзіў ён час і для напісання кніг, якія ствараліся па матэрыялах яго шматлікіх этнаграфічных экспедыцый па Беларусі. Гэта такія кнігі, як «Песні і строі Піншчыны», «Народны касцюм Чачэрска і ваколіц», буклеты-плакаты «Беларускае адзенне» і іншыя.

У Мінску, а затым ва Францыі, у Парыжы і Ліёне, і ў іншых краінах Еўропы Міхасём Раманюком былі арганізаваны выставы, дзякуючы якім многія еўрапейцы ўпершыню адкрылі для сябе Беларусь. А колькі артыкулаў Міхася Раманюка пабачыла свет у такіх выданнях, як «Беларуская Савецкая энцыклапедыя», «Энцыклапедыя Літаратуры і Мастацтва Беларусі», «Этнаграфія Беларусі», у часопісах «Мастацтва», «Беларусь»!

Дастаю са свайго кніжнай паліцы энцыклапедыю «Этнаграфія Беларусі», гартую яе: амаль пад усімі артыкуламі аб беларускіх строях стаіць прозвішча Міхася Раманюка. І за кожным з гэтых артыкулаў перада мной паўстае Міхась Раманюк з яго нязменным капелюшом на галаве, з фотаапаратам у руках, які вандруе па абсягах Беларускага Палесся, азёрнай Віцебшчыны, Магілёўшчыны...

Вялікая частка жыцця Міхася Раманюка прайшла ў экспедыцыях, куды ён браў з сабой з сына Дзяніса. Дзяніс раскажаў, што яны дабіраліся з бацькам да

намечанага пункта экспедыцыі спачатку цягніком ці рэйсавым аўтобусам, а потым да той ці іншай вёскі калі на папутках, а калі і пешшу. Бацька яго меў надзвычайны талент размаўляць з вяскоўцамі, яго абаянне, усмешка дапамагалі знаходзіць кантакт з людзьмі. Міхась Раманюк добра ведаў нюансы мовы таго ці іншага рэгіёна Беларусі.

Бацька з сынам ішлі па хатах, ім паказвалі ўсялякія старадаўнія рэчы, усё цікавае фатаграфавалася. Калі ішла размова пра адзенне, то адразу знаходзілася бабулька, якая даставала з кufра народны строй і апранала яго. Нешта каштоўнае куплялася, ці ім папросту дарылі гэтыя рэчы. Такім чынам Дзяніс з бацькам аб'ездзілі і абышлі многія раёны Беларусі, надаючы асобую ўвагу Палессю (Брагінскі, Хойніцкі, Жыткавіцкі, Нараўлянскі і іншыя раёны), дзе зберагліся народныя традыцыі, строі і прадметы хатняга ўжытку — збаны, абразы, фартухі, дываны, кашулі, кufры. Усе гэтыя набытыя рэчы і фотаздымкі ляглі ў аснову выстаў і напісаных Міхасём Раманюком кніг.

Ён першым у Беларусі правёў раянаванне нашай краіны па рэгіянальных асаблівасцях традыцыйнага нацыянальнага адзення беларусаў. Міхась ездзіў у экспедыцыі і ў першыя дні пасля Чарнобыльскай катастрофы, наведваючы забруджаныя мясцовасці. Ён, як і многія жыхары Беларусі, не ведалі тады, што наведванне гэтых зон небяспечна для здароўя. Дзяніс Раманюк успамінае, што ў многіх мясцовасцях, якія яны наведвалі, не было ніякіх дарог, стаяла жахлівая спякота, з-пад колаў валіў вяліз-

М. Раманюк у Жыткавіцкім раёне

На старых могілках

ны дым з пылам... І ён з бацькам дыхалі гэтым радыяцыйным паветрам.

Міхась Раманюк літаральна «гарэў», як кажуць, на працы, і вось гэтае «гарэнне», а таксама наведванне небяспечных радыяцыйных рэгіёнаў паспрыялі яго цяжкай хворобе. У 1997 годзе, на 53-м годзе жыцця, яго не стала, памёр ён ад ракавай хваробы і пахаваны побач з маці на могілках у вёсцы Старынка.

Асобая старонка ў дзейнасці Міхася Раманюка — збор матэрыялаў па беларускіх крыжах і пахавальных абрадах беларусаў. Гэтай працы ён прысвяціў амаль 25 гадоў. Такіх поўных звестак пра беларускія крыжы, надмагіллі і пахавальныя абрады не было раней у навуковай літаратуры ні на Беларусі, ні, наогул, ва ўсім былым Савецкім Саюзе. Усё ж гэта — неад'емная частка народнай культуры і звычай.

Унікальная фундаментальная праца Міхася Раманюка «Беларускія народныя крыжы» была выдадзена Дзянісам Раманюком пасля смерці бацькі. Змяшчае яна 303 фотаздымкі і 83 графічныя малюнакі. За сваю творчую шматгранную працу Міхась Раманюк быў узнагароджаны шматлікімі дыпламамі, ён быў лаўрэатам Прэміі 1996 года ў галіне мастацтва. Многія даследчыкі, навукоўцы адзначаюць, што па шырыні і маштабнасці даследаванняў у галіне этнаграфіі Міхась Раманюк і сёння не мае сабе роўных.

Справу бацькі паспяхова працягвае вядомы ўжо на Беларусі і за яе межамі яго сын Дзяніс Раманюк. Разам з беларускім фотамайстрам, супрацоўнікам «Звязды» Анатолем Кляшчуком і беларускім вучоным-арнітола-

гам, экалагам, кінарэжысёрам Ігарам Бышнёвым ён неаднаразова наведваў з рызыкай для здароўя забруджаныя радыяцыйнай землі Беларусі, у тым ліку і тыя, якія апынуліся за калючым дротам. Дзякуючы творчай працы і намаганню гэтых выдатных даследчыкаў быў сабраны вялізны фотаматэрыял, які ўвайшоў у мастацка-публіцыстычны альбом «Чарнобыль».

Альбом выдаў Дзяніс Раманюк, ён жа і аўтар канцэпцыі, укладальнік і мастак гэтага ўнікальнага выдання. У яго ўвайшлі і шматлікія фотаздымкі Міхася Раманюка. Фотаальбом «Чарнобыль» на 256 старонках змяшчае 259 калючых высокамастацкіх фотаздымкаў, размешчаных у раздзелах «Прырода», «Народ», «Гісторыя», «Чалавек». У гэтым цудоўным выданні можна знайсці звесткі і аб тым, як хавалі ад насельніцтва Беларусі праўду аб небяспечна катастрофы вышэйшых партыйных і ўрадавых чыноўнікаў. Задача фотаальбома, з якой яго аўтары справіліся цудоўна, не толькі пазнаёміць чытача з Чарнобыльскай драмай, але і ўвекавечыць чалавечую катастрофу на фоне народнай культуры мінулага і ўнікальнай прыроды. Дарэчы, фотаальбом «Чарнобыль» атрымаў Гран-пры на конкурсе Мастацкая кніга краін СНД.

Праца, пачатая Міхасём Раманюком, паспяхова працягваецца. Дзяніс Раманюк рыхтуе да выдання «Беларускія маляваныя кufры», «Беларускія маляваныя дываны» і іншыя бацькавы творы. Але на ўсё патрэбны і час, і сродкі, чаго не заўсёды хапае. Міхась Раманюк па шырыні і маштабнасці не меў сабе роўных, выконваючы тое, што мог бы ўзяць на сябе вялікі калектыў, ці нават навукова-даследчы інстытут. Быў ён і выдатным сем'янінам, любіў свайго сына і верную спадарожніцу жыцця Наталлю Міхайлаўну, якая таксама была творчай асобай і ва ўсіх справах дапамагала свайму мужу. На жаль, у снежні мінулага года яе не стала.

Штогод, на Радаўніцу, усе родныя Міхася Раманюка наведваюць у вёсцы Старынка магілу свайго выдатнага сваяка. Гэта быў цудоўны чалавек, палымяны патрыёт нашай Бацькаўшчыны. Вечная яму памяць!

